

Arrest

nr. 205 722 van 21 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. GRAVY
Chaussée de Dinant 1060
5100 NAMUR

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 2 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 20 april 2018.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing genomen is op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Macedonië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekster niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, zijnde Macedonië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks diens afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij niet verder komt dan het opwerpen van algemene beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

In de mate verzoekster hekelt dat verweerder “zich tevreden gesteld [heeft] door de gronden die aangehaald werden om de asielaanvraag van haar echtgenoot te verwerpen over te schrijven”, blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster vooreerst een vrees voor vervolging uitte ten aanzien van de schuldeisers van haar echtgenoot, die schulden van zijn broer op zich nam (adm. doss., stuk 7A, CGVS vragenlijst; stuk 4B, gehoorverslag 12 december 2017, p. 9). De commissaris-generaal kon dienaangaande dan ook op goede gronden verwijzen naar de beslissing van haar echtgenoot. Wat betreft de eigen motieven die verzoekster heeft aangevoerd, met name de verkrachting door onbekenden, stelt de Raad vast dat hierover in de beslissing in hoofde van verzoekster een aparte motivering is opgenomen. De bestreden beslissing in hoofde van verzoekster is aldus wel degelijk afdoende gemotiveerd en betreft, in tegenstelling tot wat verzoekster in het verzoekschrift lijkt voor te houden, in geen geval een kopie van de beslissing genomen in hoofde van haar echtgenoot.

Verzoekster tracht voorts met een selectieve lezing van de bestreden beslissing de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal om te keren, doch slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn. Uit niets blijkt en verzoekster toont niet in concreto aan dat, in zoverre aan de voorgehouden verkrachting enig geloof kan worden gehecht, de Macedonische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen. Waar verzoekster verwijst naar de klacht die zij bij de politie had ingediend voor de bedreigingen van de schuldeisers van haar man, merkt de Raad op dat, gelet op het groot aantal vaagheden, tegenstrijdigheden en onlogische elementen in hun verklaringen dienaangaande, geen geloof kan worden gehecht aan deze beweerde vrees voor vervolging. Aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen. De door verzoekster neergelegde klacht is overigens louter opgesteld op basis van haar verklaringen en biedt dan ook geen garantie dat de erin opgestelde verklaringen daadwerkelijk de waarheid betreffen, temeer uit de bestreden beslissing

blijkt dat de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot behept zijn met tal van tegenstrijdigheden, vaagheden en onlogische elementen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze heeft beoordeeld en zijn beslissing genomen heeft met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengt verzoekster geen concrete tegenargumenten aan. Verzoeksters bewering dat zij psychologische problemen kent, kan overigens, gelet op de ongeloofwaardigheid van de door haar beweerde bedreigingen en gelet op het feit dat zij geen objectieve elementen aanbrengt die deze bewering ondersteunen, niet worden aangenomen.

5. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 april 2018, voert verzoekende partij aan dat haar niet kwalijk kan genomen worden dat zij geen identiteitsdocumenten voorlegt. Volgens verzoekende partij is dat ook helemaal niet nodig indien de verzoekende partij een verklaring kan geven en zij coherente verklaringen aflegt met betrekking tot haar vrees voor vervolging, zoals dit *in casu* is gebeurd. Verzoekende partij benadrukt dat zij etnisch Albanees is, behoort tot een bepaalde sociale groep, en om die reden in Macedonië geen bescherming kan krijgen van haar autoriteiten voor de bedreigingen van de schuldeisers.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de voormelde beschikking opgenomen grond. Verzoekende partij gaat immers niet *in concreto* in op de concrete vaststellingen in de beschikking van 5 april 2018, doch ze beperkt zicht tot het formuleren van enkele algemene opmerkingen.

Verzoekende partij laat, nu ze er niet op ingaat, dan ook geheel na afbreuk te doen aan, minstens slaagt ze er niet in een ander licht te werpen op de grond in de beschikking waar wordt vastgesteld: *“Verzoekster tracht voorts met een selectieve lezing van de bestreden beslissing de gevolgtrekkingen*

van de commissaris-generaal om te keren, doch slaagt er niet in aan te tonen dat deze gevolgtrekkingen onjuist zouden zijn. Uit niets blijkt en verzoekster toont niet in concreto aan dat, in zoverre aan de voorgehouden verkrachting enig geloof kan worden gehecht, de Macedonische autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die zij zegt te vrezen. Waar verzoekster verwijst naar de klacht die zij bij de politie had ingediend voor de bedreigingen van de schuldeisers van haar man, merkt de Raad op dat, gelet op het groot aantal vaagheden, tegenstrijdigheden en onlogische elementen in hun verklaringen dienaangaande, geen geloof kan worden gehecht aan deze beweerde vrees voor vervolging. Aan voorgelegde documenten kan slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaas te herstellen. De door verzoekster neergelegde klacht is overigens louter opgesteld op basis van haar verklaringen en biedt dan ook geen garantie dat de erin opgestelde verklaringen daadwerkelijk de waarheid betreffen, temeer uit de bestreden beslissing blijkt dat de verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot behept zijn met tal van tegenstrijdigheden, vaagheden en onlogische elementen.”

Daargelaten de vaststelling dat verzoekende partij haar nationaliteit en identiteit en die van de rest van haar gezin (nog steeds) niet afdoende weet aan te tonen, en haar algemeen en weinig ernstig verweer dienaangaande dat haar dit niet kwalijk kan worden genomen, gaat verzoekende partij met haar algemene stelling dat zij coherente verklaringen aflegt met betrekking tot haar vrees voor vervolging geheel voorbij aan de verschillende concrete vaststellingen van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing - zoals onder meer de vaststelling dat de verklaringen van haar en haar echtgenoot omtrent de problemen met en bedreigingen door de schuldeisers een groot aantal vaagheden, tegenstrijdigheden en onlogische elementen bevatten - op grond waarvan de commissaris-generaal terecht tot de ongeloofwaardigheid van hun beweerde problemen met en vrees voor de schuldeisers (van verzoekende partij haar schoonbroer S.) heeft besloten. Verzoekende partij ontkracht, noch weerlegt, zoals ook eerder al in de beschikking van 5 april 2018 werd vastgesteld, die verschillende vaststellingen van de commissaris-generaal die hem terecht tot de ongeloofwaardigheid van het relaas inzake de schuldeisers deed besluiten. Verzoekende partij haar algemene opmerking dat zij coherente verklaringen aflegt omtrent haar vrees voor vervolging gaat dan ook niet op en mist elke grondslag en ernst.

Nu aan de door verzoekende partij (en haar echtgenoot) ingeroepen problemen met en bedreigingen door de schuldeisers geen geloof wordt gehecht, is het door haar ter zitting opgeworpen argument dat zij hiervoor geen bescherming vanwege de Macedonische autoriteiten zou kunnen genieten niet relevant of dienstig.

Verzoekende partij brengt bovendien geen concrete en valabele argumenten bij die vermogen afbreuk te doen aan of een ander licht te werpen op het pertinente motief in de bestreden beslissing dat zo geloof kan worden gehecht aan het door haar aangehaalde incident van 20 maart 2017, waarbij zij het slachtoffer zou zijn geweest van een verkrachting, zij niet aannemelijk maakt dat zij voor dit incident, gelet op haar totale nalaten klacht in te dienen bij de politie tegen haar verkrachters, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Macedonië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Macedonië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. Uit niets blijkt, gelet ook inzonderheid op de vaststelling dat zij geenszins alle redelijke en realistische van haar te verwachten mogelijkheden tot het verkrijgen van nationale hulp en/of bescherming heeft uitgeput, doch integendeel, en verzoekende partij maakt geenszins *in concreto* aannemelijk dat het haar in Macedonië aan nationale bescherming ontbeert.

Daar waar verzoekende partij poneert te behoren tot een bepaalde sociale groep, dient erop gewezen dat, daargelaten of verzoekende partij tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet behoort, het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de verzoeker om internationale bescherming wordt vervolgd. Hij of zij dient immers een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen in de vluchtelingenrechtelijke zin.

Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals *in casu* gelet op de ongeloofwaardigheid van de door verzoekende partij en haar echtgenoot uiteengezette problemen met de schuldeisers en daarnaast de vaststelling dat zij niet aantoont dat het haar met betrekking tot het incident van 20 maart 2017 of in de toekomst bij eventuele nieuwe problemen aan nationale bescherming ontbreekt, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

Verzoekende partij brengt derhalve, gelet op wat voorafgaat, geen valabele argumenten bij die de in de beschikking van 5 april 2018 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Macedonië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS